

Even geen corona

Er zijn mensen die deze weken het woord corona niet meer kunnen horen of lezen. Daarom deze keer een blog die NIET OVER CORONA gaat. Uitgebreid onderzoek heeft uitgewezen dat ook een pastor een privéleven heeft. En dat privéleven wordt in mijn geval de laatste tijd onder andere gevuld met wandelingen. Met dank voor het zonnige weer – al realiseer ik me dat droogte een nieuw probleem vormt.

Die wandelingen zijn uiteraard bedoeld als ontspanning nu allerlei andere sportclubs gesloten zijn. Tegelijk levert de omgeving waar mijn vrouw en ik de laatste tijd wandelen veel op wat een tennisbaan niet geeft. De natuur rond Doorwerth, Heveadorp, Oosterbeek en Wolfheze is prachtig, afwisselend en heuvelachtig. En soms zie je iets wat in elk geval ik volgens mij nog nooit eerder had gezien. Zoek hiernaast de salamander – eh, zandhagedis, volgens kenners.

Ik realiseer me dat niet iedereen het gezelschap of de mogelijkheid heeft om eropuit te gaan. Soms is daar een behoorlijk extreme reden voor. Een Nederlands-Iraanse vriend had onze zoon kunnen zijn. Hij woont in Nederland, maar voor ons niet naast de deur. Afgelopen weekend had hij zich per taxi naar de Eerste Hulp poli van het dichtstbijzijnde ziekenhuis laten brengen. Buikpijn. Hij werd daar weer naar huis gestuurd met paracetamol, en met de instructie om weer te bellen als het erger werd. De volgende dag verging hij van de pijn. Hij belde met de poli. Nee, een ambulance, dat zou hij zelf moeten betalen. Van die taxiprijs was hij al geschrokken (twee keer 15 euro tikt aan voor een student). Dus belde hij maar een vriend om hem achterop zijn brommer af te leveren.

Uiteraard droegen artsen en verpleging bij de onderzoeken in het ziekenhuis beschermende kleding. Je weet nooit, immers. Maar de uitlagen waren nog niet binnen, of meteen werd besloten tot operatie. Nee dit was dus even geen corona. Maar wel een geperforeerde blinde darm. De arts vroeg nog een keer verbluft of hij *echt* achterop een brommer naar het ziekenhuis was gekomen.

Twee dagen later kon hij gelukkig terug naar zijn appartement. Nu met de auto. Opgehaald door een andere vriend uit zijn woonplaats. OK, dat hij al eerder naar huis terug was gestuurd, dat verdient bepaald geen schoonheidsprijs. Maar het is nog niet zo lang geleden, en in veel landen is het nog altijd zo, dat je een blindedarmontsteking überhaupt niet overleeft. Nu is hij van de schrik aan het bijkomen. En weer bij aan het eten. Alleen, wandelen, dat lukt hem nog niet echt. Van zijn stoel naar zijn aanrecht is al een aardige klus.

We hebben hem maar een groene plant gebracht voor in zijn flatje. Toch wat natuur dichtbij.

Rob Nijhoff, 17 april 2020; reacties: predikant@duiven-velp.nl